

NOVÁ HVĚZDA MODERNÍHO THRILLERU

TIM WEAVER

HON NA
MRTVÉHO

SUNDAY
TIMES
BESTSELLER

Někdy vás může potkat
osud horší než smrt.

THRILLER S DAVIDEM RAKEREM

HON NA MRTVÉHO

**KNIHY TIMA WEAVERA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

David Raker

Hon na mrtvého
Není cesty zpět
Bez slitování
Němé oběti
Zlomené srdce

Připravujeme

Údolí mrtvých
Ztracený

TIM WEAVER

**HON NA
MRTVÉHO**

MYSTERY PRESS

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2010 / 2015

Translation © Alžběta Lexová, 2018

Cover © Jan Matoška, 2018

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-048-2 (pdf)

Pro Sharlé

„Druhý pak vylil svou číši do moře. To se obrátilo jakoby v krev mrtvého a veškerá živá duše v moři zemřela.“

– Nový zákon, Zjevení 16:3

ČÁST PRVNÍ

1

Ke konci se mi občas zdálo, jako by se topila. Probouzel mě zvuk jejího přerývaného dechu a stisk její ruky na látce mého trika. Očima pod třepotajícími se víčky mě prosila, abych ji vytáhl nad hladinu. Byl jsem za ty chvíle vděčný, nehledě na její utrpení, protože to znamenalo, že přežila další den.

V těch posledních měsících její kůže připomínala tenké plátno napnuté k prasknutí na křehkých kostech. Taky jí – až na malé ostrůvky nad ušima – vypadaly všechny vlasy. Mně na tom ale nikdy nezáleželo; na ničem z toho. Kdybych si mohl vybrat mezi tím, jestli strávím jeden den v přítomnosti Derryn tak, jak vypadala za mlada, nebo zbytek života s touhle Derryn, bez váhání bych skočil po možnosti číslo dvě. Myšlenka na život bez ní pro mě byla naprosto nepředstavitelná.

Bylo jí dvaatřicet, o sedm let míň než mně, když si poprvé nahmatala tu bulku. O čtyři měsíce později zkolabovala v supermarketu. Osmnáct let jsem pracoval jako novinář, ale když zkolabovala podruhé – tentokrát v metru –, dal jsem výpověď, začal pracovat na volné noze a odmítl cestovat. Nebylo to těžké rozhodnutí. Nechtěl jsem trčet na druhé straně zeměkoule, až mi někdo zavolá, že zkolabovala potřetí a tentokrát se už neprobrala.

V den, kdy jsem v novinách skončil, mě Derryn vzala na hřbitov na severu Londýna, aby mi ukázala místo, které si tam vybrala. Podívala se na svůj hrob, pak na mě a usmála se. Pamatuju si to, jako by to bylo včera. V tom úsměvu se ukrývalo tolik bolesti a strachu, že jsem měl chuť něco rozmlátit na malé kousičky. Chtěl jsem do něčeho bušit, dokud se mě nezmocní naprostá otupělost. Namísto toho jsem ji vzal za ruku, objal ji a snažil se užít si každou vteřinu, která nám zbývala.

Když začalo být zřejmé, že chemoterapie nezabírá, rozhodla se s ní skončit. Ten den jsem brečel – opravdu brečel, snad poprvé od dětství, ale zpětně vím, že se rozhodla správně. Zůstala jí hrudost a sebeúcta. Bez návštěv nemocnice a času, který jí vždycky zabralo, než se z nich zotavila, se naše životy staly mnohem spontánnější. Byla to vzrušující změna, byť netrvala dlouho. Derryn tehdy hodně četla, a dokonce si začala psát deník, a já pracoval na domě, vymaloval několik místností a opravil, co už bylo dlouho nutné opravit. Měsíc poté, co ukončila chemoterapii, jsem se rozhodl přeměnit jeden z pokojů na pracovnu, protože – jak mi Derryn připomněla – jsem potřeboval místo na práci.

Až na to, že práce nepřišla. Dostal jsem pár zakázek – vesměs ze soucitu –, ale moje neochota cestovat ze mě v očích editorů udělala záložníka. Stal se ze mě ten typ novináře na volné noze, kterým jsem vždycky opovrhoval. Nechtěl jsem jím být, ale přestože se mi to dělo přímo před očima, nebránil jsem se, protože Derryn pro mě byla s každým dnem důležitější.

A pak jsem jednoho dne přišel domů a na konferenčním stole v obýváku ležel dopis. Od jedné z Derryniných kamarádek.

Byla zoufalá.

Její dcera zmizela a zdálo se, že policii to ani v nejmenším netrápí. A tak se obrátila na mě.

Její nabídka byla víc než štedrá – obzvlášť s ohledem na fakt, že jsem maximálně mohl zkusit obvolat pár lidí –, ale celá ta myšlenka mě zarazila. Peníze jsem potřeboval a měl jsem u Metropolitaní známé, kteří by její dceru mohli vypátrat během několika dní. Jenže jsem si nebyl jistý, jestli chci, aby se můj nový život natolik proplétal s tím starým. Nebyl jsem si jistý, jestli se chci vrátit zpět.

Odmítl jsem.

Potom jsem však s dopisem v ruce vyšel na naši zadní zahradu, kde seděla Derryn v houpacím křesle a lehce se usmívala.

„Co tě tak pobavilo?“

„Nevíš, jestli bys to měl vzít.“

„Vím,“ opáčil jsem. „Vím, že bych to *neměl* vzít.“

Jen přikývla.

„Podle tebe bych měl?“

„Je to pro tebe jako dělané.“

„Co – nahánění pubertáků na útěku?“

„Je to pro tebe jako dělané,“ zopakovala. „Nezahod' tu šanci, Davide.“

A tak to všechno začalo. Potlačil jsem pochybnosti, smutek i hněv a o tři dny později jsem tu dívku našel v garsonce ve Walthamstow. Následovaly další případy, další pohřešování a já zjistil, že se oklikou vracím k některým aspektům své bývalé práce. Vypítával jsem se, telefonoval a snažil se objevit stopy. Na práci reportéra mě vždycky víc bavilo vyšetřování samotné – ta špinavá práce, dolování důkazů – než následné psaní. A po čase, po několika dalších úspěšně uzavřených případech, jsem si uvědomil, že právě to je ten důvod, proč mi tahle nová dráha tolik sedla – šlo o stejný proces, o hledání odpovědí. A většinou stačilo se trochu víc zajímat. Policie neměla čas pátrat po každé zmizelé osobě

a někdy jsem měl dojem, že především nechápou, z jakého důvodu lidé vůbec mizí. Většina z nich to nedělala z trucu, ale proto, že jejich životy nabraly nečekaný směr, a jediný způsob, jak se s tím dokázali vyrovnat, bylo utéct. A to, co následovalo, pasti, do nichž spadli, bylo důvodem, proč už se nevrátili.

Avšak navzdory tomu, že se v Británii každý den ztrácely stovky lidí, jsem nikdy nepočítal s tím, že začnu pracovat jako soukromý vyšetřovatel. Nikdy mi to jako práce nepřipadalo; ne tak jako novinářina. A přesto, když mi nová profese po čase začala opravdu vynášet, mě Derryn přesvědčila, abych si pronajal malou kancelář v naší ulici. Částečně asi chtěla, abych chodil víc ven, ale částečně mě taky chtěla přesvědčit, že bych si z pátrání po pohřešovaných mohl udělat živobytí.

Nazývala to dlouhodobým plánem.

O dva měsíce později zemřela.

2

Když jsem otevřel dveře kanceláře, byla tam zima a na podlaze ležely čtyři obálky. Zvedl jsem je, hodil na stůl a vytáhl žaluzie.

Do místnosti proniklo ranní světlo a ozářilo spoustu Derrynových fotek.

Na jedné – mojí oblíbené – jsme spolu byli v opuštěném pobřežním městečku na Floridě. Na písčité pláži, svažující se do moře, ležely roztroušené medúzy, které se leskly jako celofán. Derryn tam vypadala krásně. V záři zapadajícího slunce se její oči zelenomodře leskly a na nose a lícních kostech jí zřetelně vystupovaly pihy. Světlé vlasy měla vyšisované sluncem a pokožku na tváři, ramenou i pažích snědou.

Zvedl jsem tu fotku a prohlédl si ji pozorněji.

Vedle Derryn vypadaly moje oči i vlasy tmavší. Se svými sto osmdesáti sedmi centimetry jsem ji výrazně převyšoval. Hlavou mi spočívala na hrudi a její tělo kopírovalo to mé. V očích svého okolí jsem se od pořízení té fotografie příliš nezměnil. Tehdy, stejně jako dnes, jsem cvičil a dbal na zdravý životní styl. *Já* však tu změnu viděl naprosto zřetelně. Moje staré já, zvěčněné na té fotce, nemělo v očích tíhu zármutku. Tehdy jsem netušil, co se stane. Měl jsem jiskru, elán. Ztráta pro mě byla jen slovo jako každé jiné.

Tehdy bych se nedokázal vžít do rodin pohřešovaných, jednoduše proto, že bych je nechápal.

Nyní jsem jim ale rozuměl.

Otočil jsem se na židli a zadíval se na ně, na tváře lidí, které jsem vypátral. Jejich úsměvy zabíraly korkovou nástěnku pokrývající celou protější stěnu.

Nebyl tam jediný prázdný kousek.

Zbyli mi už jen oni.

Většinu dne jsem strávil za stolem se zhasnutými světly. Nebyl jsem si jistý, proč jsem vůbec přišel. Přesně před rokem vynesli záchranáři Derryn na nosítkách z našeho domu. Telefon několikrát zazvonil, ale já ho nezvedl a jen jsem naslouchal ozvěně vyzvánění v kanceláři. Věděl jsem, že nejsem ve stavu, abych vzal nějaký další případ, a tak jsem si s úderem čtvrté začal sbírat věci.

A tehdy se objevila Mary Towneová.

Slyšel jsem, jak pomalu stoupá po schodech, a pak se se zaskřípěním otevřely dveře do čekárny. Znal jsem Mary už několik let – kdysi pracovala s Derryn v A&E. Její život byl tragický, stejně jako můj: manžel měl Alzheimer a syn před šesti lety bez rozloučení odešel z domu. A nakonec ho našli mrtvého.

„Ahoj, Mary.“

Vylekal jsem ji.

Seděla na vzdálenějším konci čekárny a při zvuku mého hlasu s trhnutím zvedla hlavu. Tvář jí brázdily hluboké vrásky – každý z jejích padesáti roků se na ní tvrdě podepsal. Kdysi bývala krásná, ale život se s ní nemazlil, a tak nyní nosila svůj smutek jako závoj. Byla drobná a mírně nahrbená a z tváří a rtů se jí pomalu vytrácela barva. Vlasy jí protkávalo několik silných šedivých pramenů.

„Ahoj, Davide,“ promluvila tiše. „Jak se máš?“
„Dobře.“ Potřásl jsem jí rukou. „Už jsme se nějakou dobu neviděli.“

„Ano.“ Sklopila pohled do klína. „Rok.“

Měla na mysli Derrynin pohřeb.

„Jak se má Malcolm?“ zeptal jsem se na jejího manžela.

Pohlédla na mě a pokrčila rameny.

„Nejspíš jsi nešla jen tak kolem,“ poznamenal jsem.

„Ne. Chtěla jsem tě vidět.“

„Proč?“

„Potřebuju s tebou něco probrat.“

Vůbec jsem netušil, o co by mohlo jít.

„Zkoušela jsem se ti dovolat.“

„Aha.“

„Nebral jsi to.“

„No, já...“ Ohlédl jsem se do kanceláře. Na fotky Derryn.
„Poslední dobou je to pro mě docela těžké. A dneska obzvlášť.“

Přikývla. „Chápu. Omlouvám se za to načasování, Davide. Já jen... Víím, že ti na tomhle záleží. Na téhle práci. A přesně něko-
ho takového sháním. Někoho, kdo se zajímá.“ Znovu se na mě
zadívala. „Pamatuješ na Alexe?“

Alex byl její syn.

„Ovšem.“

„Vzpomínáš, co se s ním stalo?“

„Zemřel.“

„Já měla na mysli podrobnosti.“

Zarazil jsem se, změřil si ji pohledem a dumal, kam tím asi míří.

„Davide?“

„Co kdybychom šli dovnitř?“ navrhl jsem a odvedl ji z čekár-
ny do kanceláře. Rozhlédla se po fotografiích na zdech a těkala

očima z jedné tváře na druhou. „Posad se,“ pobídl jsem ji a přidržel jí židli.

Poděkovala kývnutím.

Posadil jsem se naproti ní. „Pověz mi o Alexovi.“

„Zemřel při autonehodě,“ začala tiše.

„To si pamatuju.“

„Byl... ehm... opilý. Vjel s toyotou – jakou míval i jeho otec – do protisměru a srazil se s nákladákem. Bylo to malé auto a ten náraz ho odhodil patnáct metrů do pole. Vůz shořel a on s ním. Museli ho identifikovat podle zubních záznamů.“ Odmlčela se a trochu se sebrala. „Ale víš, co bylo nejhorší? Dlouho před svou smrtí prostě zmizel. Neslyšeli jsme o něm pět let. Pět let. Po tom všem, co jsme spolu jako rodina prožili, se zkrátka... vypařil. Potom jsem ho viděla už jen...“

Nedokázala to vyslovit.

„To mě mrzí,“ řekl jsem.

„Pět let jsem o něm nevěděla a pak mi na sebe nechá takovou poslední vzpomínku – jeho mrtvé tělo na stole v márnici. Ten pohled se mi vypálil do mozku. Občas jsem se v noci probudila a viděla ho tak stát u postele.“ Vyhrkly jí slzy. „Osobně jste se asi neznali, ale Derryn ti o něm určitě vyprávěla.“

Vytáhla fotku a ukázala mi ji. Objímala na ní mladíka kolem dvacítiky. Hezký kluk. Černé vlasy, zelené oči, zhruba metr osmdesát a ramenatý, jako by závodně plaval.

Oba se usmívali.

„Tohle je Alex. *Byl*. Naše poslední fotka předtím, než zmizel.“ Kývla k ní hlavou. „Pár dní nato se vypařil.“

„Je to hezký snímek.“

„Před svou smrtí byl pohřešovaný pět let.“

„Vím, tos říkala.“

„Za celou tu dobu se nám ani jednou neozval.“

„To mě opravdu mrzí, Mary,“ zopakoval jsem, abych řekl alespoň něco.

„Já vím,“ zašeptala. „A proto mi můžeš pomoci.“

„Jak to myslíš?“ nechápal jsem.

„Nechci znít jako matka, která se nedokáže vyrovnat se synovou smrtí. Věř mi, chápu, že je mrtvý. Jeho tělo jsem viděla na vlastní oči.“ Odmlčela se. Nejprve jsem si myslel, že se rozpláče, ale pak si shrnula vlasy z tváře a já viděl, že má v tmavých očích soustředěný pohled. „Před třemi měsíci jsem se zdržela v práci, a když jsem dorazila na zastávku, vlak mi ujel před nosem. Další jede až za padesát minut – vím to, protože se mi to už párkrát stalo. A v takových případech si zajdu do jedné příjemné kavárny poblíž stanice, sednu si do boxu a sleduju kolemjdoucí.“

Zarazila se a zadívala se na mě.

„Jasně,“ zamumlal jsem, abych ji trochu pobídl.

„V duchu jsem si procházela celý ten den, pacienty, které jsem ošetřovala, když vtom...“ Přimhouřila oči, jako by zvažovala, jestli mi může důvěřovat, a pak se zaleskly a ona se rozechvěle nadechla. „Jsem ho uviděla,“ dořekla.

„Koho?“

„Alexe.“

Chvilí jsem to zpracovával.

Tvrdí, že viděla mrtvého syna.

„Já... ehm... asi ti nerozumím,“ vykoktal jsem nakonec.

„Viděla jsem Alexe.“

„Vidělas ho?“

„Ano.“

„Jak to myslíš?“

„No tak, že jsem ho viděla.“

Kroutil jsem hlavou. „Co... *jak?*“
„Šel po opačné straně ulice.“
„Takže to byl někdo *podobný* Alexovi.“
„Ne,“ zamumlala vyrovnaně. „Byl to Alex.“
„Ale Alex je mrtvý.“
„Já vím.“
„Tak jak by to mohl být on?“
„Byl to on, Davide.“
„Jak je to možné?“
„Nevím,“ přiznala a pozorně mě studovala. „Nevím, jak je to možné. Ale *byl* to on. Byl to můj syn.“ Odmlčela se a polkla.
„Alex.“

3

Zíral jsem na ni a nevěděl, co říct.

„Vím, co si myslíš,“ vyhrkla, „ale mně nepřeskočilo. Matka i sestra zemřely už dávno a nevidám je. Přísahám, Davide, že jsem ten den Alexe *viděla*.“ Poposedla si na okraj židle a sevřela tašku v klíně. „Zaplatím ti předem,“ navrhla rychle. „Jestli tě to přesvědčí, že nelžu, můžu ti zaplatit předem.“

„Nahlásilas to?“

„Myslíš *policii*?“

„Jo.“

Znovu se opřela. „Ovšemže ne.“

„Měla bys.“

„Proč?“

„Protože tak je to správně, Mary.“

„Můj syn je mrtvý, Davide. Podle tebe by mi věřili?“

„A proč sis myslela, že ti uvěřím *já*?“

Rozhlédla se po kanceláři. „Chápu tvoji bolest, Davide, věř mi. Moje sestřenice zemřela na rakovinu – ta příšerná nemoc s sebou vždycky strhne celou rodinu. Dlouho o někoho pečuješ, vidíš, co s ním rakovina dělá, zvykneš si na to, a když pak najednou ten člověk už není, nepřijdeš jen o něj, ale i o to, jak jeho nemoc ovlivňovala *tvůj* život. Přijdeš o tu rutinu.“

Mlčel jsem. „Neznám tě tak dobře, jako jsem znala Derryn, ale vím jedno: doufala jsem, že mi uvěříš, protože kdyby se naše role na sekundu prohodily a tys viděl člověka, kterého jsi miloval, taky by ses na mě mohl obrátit a já bych ti uvěřila.“

„Mary...“

Tázavě se na mě zadívala.

„Musíš jít na policii.“

„Ne.“

„Zamysli se nad tím, co –“

„Neurážej mě,“ přerušila mě a poprvé zvedla hlas. „Nemusíš mi pomoci, ale neurážej mě tím, že bych se měla *zamyslet* nad tím, co říkám. Opravdu si myslíš, že jsem byla za poslední tři měsíce schopná myslet na *cokoli* jiného? Nepůjdu na policii.“ Znovu se posunula na okraj židle a prsty sevřela klopou svého kabátu. „A ty to dobře víš.“

„Mary,“ odpověděl jsem tiše, „jak by mohl být naživu?“

„Netuším.“

„Nemůže být.“

„Nechápeš to,“ zavrtěla hlavou.

Narážela na rozdíl mezi námi: oba jsme viděli milovanou osobu umřít – ale ta její se vrátila. V ten moment jsme si rozuměli a zdálo se, že z toho Mary čerpá klid.

„Byl to on.“

„Byl daleko. Jak si můžeš být tak jistá?“

„Sledovala jsem ho.“

„Tys ho *sledovala*? Mluvilas s ním?“

„Ne.“

„Přiblížila ses k němu?“

„Viděla jsem na jeho tváři jizvu, kterou měl už od dětství – spadl při fotbalu.“

„Vypadal... zraněný?“

„Ne, zdál se být v pořádku.“

„A co dělal?“

„Na zádech měl batoh a oholil si vlasy. Vždycky je nosil dlouhé, jako na té fotce, co jsem ti ukázala. Ale ten den je měl oholené. Vypadal trochu jinak, hubenější, ale byl to on.“

„Jak dlouho jsi ho sledovala?“

„Necelý kilometr. Asi na čtvrt hodiny zašel do knihovny u Tottenham Court Road.“

„A co tam dělal?“

„Nešla jsem dovnitř.“

„Proč ne?“

Zarazila se. „Nevím. Jakmile mi zmizel z očí, začala jsem pochybovat o tom, co jsem viděla.“

„A pak vyšel ven?“

„Ano.“

„Všiml si tě?“

„Ne. Sledovala jsem ho do metra a tam se mi ztratil v davu. Víš, jak to chodí. Chtěla jsem s ním promluvit, ale ztratil se mi.“

„A od té doby jsi ho viděla?“

„Ne.“

Opřel jsem se. „A k tomuhle došlo před třemi měsíci?“

Přikývla. „Pátého září.“

„A co Malcolm?“

„Co s ním?“

„Svěřila ses mu s tím?“

Zavrtěla hlavou. „K čemu by to bylo? Má Alzheimeru. Většinou ani neví, jak se jmenuju.“

Pohlédl jsem na fotku Derryn na stole. „Zkus se vžít do mojí situace, Mary. Chápeš, jak to zní?“

„Vím, jak to *zní*,“ odvětila. „Zní to šíleně. Peru se s tím už tři měsíce, Davide. Proč myslíš, že jsem doteď nic nepodnikla? Lidi by mě měli za blázna. Vždyť i ty si myslíš, že lžu, a to jsem doufala, že bys mi jako jediný mohl uvěřit.“

„Nemyslím si, že lž–“

„No tak, Davide.“

„*Nemyslím si*, že lžeš,“ zdůraznil jsem. „Jen jsi možná zmatená.“

Přes tvář jí přelétl hněv, ale rychle ho vystřídala smířenost, jako by tušila, že naše schůzka bude probíhat přesně takhle. Sklopila pohled ke kabelce v klíně. „Jediný způsob, jak tě přesvědčit, je zaplatit ti předem.“

„Mary...“

„Máš známosti.“

„Tohle je jiné.“

„Máš *známosti*,“ zopakovala.

„Musíš zajít na policii.“

Chvilí mlčela a pak si promnula oči.

„No tak, Mary. Chápeš, co se ti snažím vysvětlit?“

Nehýbala se.

„Znám u Metropolitní pár lidí,“ řekl jsem.

Zavrtěla hlavou.

„Tohle je jejich práce.“

Vzhlédla ke mně usazenými očima.

„Mám tu několik jmen,“ pokračoval jsem, otevřel horní zásuvku stolu a vytáhl diář, který jsem používal ještě u novin. „Počkej.“ Slyšel jsem, jak popotahuje, a koutkem oka jsem viděl, že si otírá slzy z tváří, ale nevzhlédl jsem. „V Southwarku pracuje chlapík, který by mohl –“

„Nemám zájem.“

„Ale on ti může pomo–“

Zastavila mě zdviženou rukou. „Nebudu to nikomu vysvětlovat znovu.“

„Proč ne?“

„Umíš si představit, kolikrát jsem si v hlavě přehrávala tuhle konverzaci? Nemám sílu si tím projít znovu. A k čemu vlastně? Když mi nevěříš ty, proč by mi měl věřit tvůj známý?“

„Je to jeho práce.“

„Vysmál by se mi.“

„Nevysmál, Mary. Těhle ne.“

„Jak ses na mě díval... to už znovu nezvládnou.“

„Mary...“

Zavrtěla hlavou. „Představ si, že by to byla Derryn.“

Mlčel jsem.

„Jen si to *představ*,“ zopakovala.

A pak, velmi klidně, vstala a odešla.

4

Vyrostl jsem na farmě v jižním Devonu. Táta míval starou pušku, s níž střílel bažanty a králíky, a každou neděli, když se máma a zbytek vsi vydali do kostela, mě vytáhl do lesa a učil střílet.

Když jsem trochu povyroستl, koupil mi repliku beretty. Byla to jen kuličkovka, ale i tak mi v lese stavěl terče, na které jsem s ní mohl střílet. Deset terčů ve tvaru lidské postavy: deset bodů za hlavu, pět za trefu do těla. Poprvé jsem získal celých sto bodů na své šestnácté narozeniny. Táta mi za odměnu dovolil si obléknout jeho starou loveckou bundu a vzal mě do hospody se svými přáteli. Krátce nato už celé vsi vykládal o tom, jak se z jeho syna jednoho dne stane nejlepší ostřelovač britské armády.

Samozřejmě k tomu nedošlo, ale o deset let později jsem v Alexandře, jedné ze čtvrtí Johannesburgu, narazil na stejnou berettu, až na to, že tahle byla skutečná. V komoře měla jediný náboj.

Vytáhl jsem ho a nechal si ho.

Ještě téhož dne jsem se dozvěděl, že jiná kulka – možná dokonce i z té beretty, kterou jsem našel – stála život fotografa, s nímž jsem poslední dva roky seděl v kanceláři. Plazil se pět set metrů – okolo něj zuřila přestřelka a lidé vyděšeně pobíhali kolem – a zemřel uprostřed silnice.

Už je to patnáct let, a přesto občas zajdu do druhé ložnice v domě a dívám se na tu kulku – zasazenou ve skleněné vitríně. Připomíná mi tátu a ta nedělní dopoledne v lese. Připomíná mi fotografa, který odešel ze světa sám, uprostřed zaprášené ulice. Nejvíc mi ale připomíná, jak křehký lidský život je – a jak daleko se dokáže člověk plazit ve snaze si ho zachránit.

V devět večer jsem zavolal Mary a řekl jí, že ten případ беру. Rozplakala se. Asi minutu jsem její vzlyky střídané se slovy díky poslouchal a pak jsem ji přerušil s tím, že za ní ráno zajedu.

Odložil jsem telefon a zadíval se chodbou do neosvětlených útrob domu a k potemnělé ložnici, na které jsem od Derryniny smrti ještě nic nezměnil. V regálu pod okenním parapetem stále zůstávaly její knihy s ohmatanými obálkami a zahnutými rohy stránek – to když nemohla najít záložku – a nad nimi stál pře-rostlý zelenec, jehož dlouhé, úzké listy šimraly hřbety svazků na horní polici.

Od její smrti jsem v té místnosti nestrávil jedinou noc. Používal jsem tamní koupelnu a chodil jsem tam zalévat kytku, ale spal jsem na pohovce v obývací, vždy s puštěnou televizí. Její zvuk mě uklidňoval. Lidé, programy, ten známý šum – alespoň zčásti vyplňovaly prázdnotu, která tu po Derryn zůstala.

5

K Maryinu domu, rozložitě imitaci chalupy tudorovského stylu hodinu na západ od Londýna, jsem se dostal před desátou dopoledne. Byl to učebnicový obrázek malebného předměstí – dům stál přímo na konci stromy lemované slepé ulice: na oknech okennice, široká přední veranda z týkového dřeva a kameninové květináče s květinami pohupujícími se ve vánku.

Došel jsem ke dveřím a zazvonil.

O chvíli později se otevřely na úzkou škvíru a zpoza nich vykoukla Mary. „Aha, David,“ vydechla, jako by zapoměla, že mám přijet, a otevřela dokořán. Na schodech za ní seděl její manžel, čelem ke mně. Nehýbal se; ani si mě nevšiml. Díval se na hrací kartu, kterou obracel v rukách. Rub, líc. Rub, líc.

„Dáš si kafe, nebo čaj?“

„Kafe. Děkuju.“

Přikývla. „Malcolme, tohle je David.“

Malcolm se ani nehnul.

„Malcolme.“

Nic.

„*Malcolme.*“

Škubl sebou, jako by jím projel proud, a zvedl hlavu. Ne aby se podíval, kdo to na něj volá, ale aby zjistil, co je to za hluk.

Nepoznal vlastní jméno.

„Pojď sem, Malcolmě,“ řekla Mary a pokynula mu rukou.

Vstal a pomalu se k nám došoural.

Tvář měl ztrhanou a vyčerpanou, výraz úplně bez života. Černé vlasy mu začínaly šedivět. Kůži v obličejí měl povadlou. Mohlo mu být kolem padesátky, možná o pár let víc než Mary, ale zdálo se, jako by mezi nimi byla celá dekáda. Kdysi hrával ragby, býval to mohutný chlap, ale dnes už ne. Tady, mezi těmito zdmi, jeho život pomalu vyprchával a spolu s ním se vytrácela i jeho síla.

„Tenhle muž se jmenuje David.“

Podal jsem mu pravici a pak jsem ho musel poněkud neobratně vzít za ruku, která mu bezvládně visela u boku. Sledoval mě zmateným pohledem, jako by si nebyl jistý, co mu to dělám.

Jakmile jsem ho pustil, svěřil ruku zpět k boku a pomalu se vydal k televizi. Následoval jsem ho a posadil se na pohovku. Napůl jsem čekal, že Mary půjde s námi, ale ta naopak zamířila na opačnou stranu a zmizela v kuchyni.

Pohlédl jsem na Malcolma Townea.

Sledoval mě se zvláštním výrazem, jako by moji přítomnost vnímal, ale nevěděl, o čem by se se mnou měl bavit. Potom se otočil k obrazovce.

Mary se vrátila s podnosem.

„Promiň, že to tak trvalo. Je tam cukr i mléko, jestli chceš.“ Nachystala muffin na dezertní talířek a podala ho manželovi.

„Sněž to, Malcolmě,“ pobídla ho a gestem volné ruky naznačila jezení. Převzal od ní talířek, položil si ho do klína a prázdně na něj hleděl. „Nebyla jsem si jistá, jak ho piješ,“ dodala ke mně.

„To je v pohodě.“

„Mám tu borůvkové muffiny a taky pár malinových. Dej si, jaký chceš. Malcolm má radši malinové – vidě, láske?“

Pohlédl jsem na něj. Netečně civěl do klína. *Pokud neznáš vlastní jméno, pak ani nevíš, jakou příchut' muffinu máš radši.* Mary po mně střelila pohledem, jako by mi dokázala číst myšlenky. Očividně ji to však neuráželo.

„Kdy se na to přišlo?“ zeptal jsem se.

Pokrčila rameny. „Oficiálně ho diagnostikovali před dvěma lety. Začalo to už ale dobrý rok předtím. Tehdy jen sem tam něco zapomněl, jako bys něco vypustil ty nebo já. Až na to, že jemu se ty věci nevracely – jednoduše se mu to vykouřilo z hlavy. Pak se to stupňovalo – jména, události a pak, v posledních osmnácti měsících, začal zapomínat na mě, a nakonec i na to, že jsme měli syna.“

Přikývl jsem a uloupl kousek borůvkového muffinu. „No, budu od tebe potřebovat pár věcí,“ změnil jsem téma. „Zprvče fotografie – nejlepší sbírku, jakou dokážeš dát dohromady. Potom adresy jeho přátel, práce, přítelkyně – pokud nějakou měl.“ Kývl jsem ke schodům. „Taky bych se rád porozhlédl v jeho pokojí, jestli ti to nevádí. Mohlo by mi to pomoci.“

„Ano, ovšem,“ vyhrkla rychle.

„Alex už měl vlastní bydlení, když zmizel?“

Přikývla. „Ano. Ale těsně před tím, než se vypařil, sem přijel na pár týdnů na prázdniny.“

„Kde bydlel?“

„V Bristolu. Chodil tam na univerzitu.“

„A po škole?“

„Našel si tam práci, jako úředník.“ Na okamžik se zatvářila zklamaně, ale pak pokrčila rameny. „Prosila jsem ho, aby se po promoci vrátil domů a zkusil si najít práci v Londýně. To, co dělal v Bristolu, byla otročina – házeli mu složky na stůl a on datloval do systému data. Den za dnem totéž. Plus ten ubohý plat... měl na mnohem víc.“

„Ale vrátit se nechtěl?“

„Měl vysokoškolský titul. Mohl nastoupit kamkoli za absolventský plat a vydělávat pětkrát tolik. A kdyby se nastěhoval zpět domů, ušetřil by za nájem a měl ještě lepší pozici pro hledání práce. Mohl trávit dny odpovídáním na inzeráty a chozením na pohovory do společností, které si ho zasloužily.“

„Ale on nechtěl?“ zeptal jsem se znovu.

„Ne, rozhodl se zůstat tam.“

„Proč?“

„Nejspíš už v Bristolu zakořenil.“

„A když zmizel – nikdy se ti neozval? Nikdy jsi s ním nemluvila?“

„Ne.“

„Ani po telefonu?“

„Nikdy,“ zdůraznila Mary tiše.

Požádal jsem ji, aby mi znovu převyprávěla, kde Alexe viděla, kdy přesně, jak dlouho ho sledovala a jak vypadal. Poznačil jsem si, co měl podle jejího popisu na sobě a kam šel. Přesto jsem se ale neměl moc o co opřít.

„Takže Alex byl před svou smrtí pět let nezvěstný?“

„Ano.“

„Kde došlo k té autonehodě?“

„Kousek od dálnice za Bristolem.“

„A co se stalo pak?“

„S tím autem?“

„A s jeho osobními věcmi – dostali z toho vozu něco?“

„Ne, byla to jen ohořelá troska.“

Posunul jsem se dál. „Měl Alex bankovní účet?“

„Ano.“

„Vybral z něj před svým zmizením nějaké peníze?“

„Polovinu.“

„Což bylo kolik přesně?“

„Pět tisíc liber.“

„Nic víc?“

„Nic víc.“

„Kontrolovala jsi jeho výpisy?“

„Pravidelně – ale nemělo to smysl. Když utekl, nechal kartu doma a o novou si, pokud vím, nezažádal.“

„Měl přítelkyni?“

„Ano – v Bristolu.“

„Pořád tam bydlí?“

„Ne,“ zamumlala Mary. „Její rodiče žijí na severu Londýna. Po Alexově zmizení se Kathy přestěhovala zpátky k nim.“

„Mluvila s ní někdy?“

„Od pohřbu ne.“

„Po pohřbu jste se už nikdy neviděly?“

„Byl mrtvý. O čem bychom si asi tak povídaly?“

Odmlčel jsem se a dal jí prostor, aby se trochu posbírala.

„Seznámil se s Kathy na univerzitě?“

„Ne. Potkali se na večírku v Londýně. Když se Alex přestěhoval do Bristolu, jela s ním.“

„Takže nestudovala?“

„Ne. Pracovala jako servírka.“

Poznačil jsem si její adresu. Pokud jsem měl začít obvolávat Alexovy staré přátele, musel jsem si vymyslet co nejuvěrohodnější historku. Alex byl koneckonců už přes rok mrtvý.

Zdálo se, jako by mi Mary četla myšlenky. „Co jí řekneš?“

„Totéž, co všem ostatním. Žes mě požádala, abych vysledoval poslední pohyby tvého syna. Což je svým způsobem pravda.“

Mary vstala a přešla ke skřínce v obýváku. Otevřela jednu ze zásuvek a vyndala z ní obálku zajištěnou gumičkou. Chvilí si ji

mlčky prohlížela, pak zásuvku zavřela, vrátila se a položila ji na stůl přede mě. Rožek obálky se mírně odchlípl a já uvnitř spatřil bankovky.

„Snad je ti už jasné, že si nedělám legraci,“ řekla.

„Proč si podle tebe vzal Alex s sebou tak malou hotovost?“

Zvedla pohled od obálky a ve tváři se jí na okamžik mihla nejistota. Jako by teď, když konečně předala štafetu dál, měla poprvé možnost se pořádně zamyslet nad tím, čemu věřila, že viděla.

Zopakoval jsem otázku. „Proč si vzal tak málo?“

„Netuším. Možná tam měl limit na jednorázový výběr. Nebo mu to stačilo, aby začal jinde znovu.“ Rozhlédla se po pokoji. „Já ho vlastně nikdy moc nechápala. Měl dobrý život.“

„Myslíš, že se začal nudit?“

Pokrčila rameny a sklopila pohled.

Chvilí jsem ji sledoval a došlo mi, že přede mnou leží dvě záhady: proč se Mary domnívá, že Alexe viděla víc než rok po jeho smrti, a – v první řadě – proč Alex před lety utekl.

6

Jeho pokoj byl malý. Stěny pokrývaly plakáty s hudebními skupinami, na policích ležely knihy a v koutě stála zaprášená televize s videopřehrávačem a hromádkou starých kazet. Prohlédl jsem si je. Alex měl slabost pro akční filmy.

„Byl fanda do filmů.“

Otočil jsem se a spatřil Mary ve dveřích.

„Jo, vidím. Měl dobrý vkus.“

„Myslíš?“

„Děláš si srandu?“ Zvedl jsem kazetu se *Smrtonosnou pastí* a ukázal jí ji. „Dospíval jsem v osmdesátkách. Tohle je můj *Občan Kane*.“

Usmála se. „Možná byste si rozuměli.“

„To rozhodně. Loni jsem ten film viděl snad padesátkrát. Je to nejlepší antidepresivum na trhu.“

Znovu se usmála, rozhlédla se po místnosti a zastavila se u Alexovy fotografie. Úsměv se vytratil a oči trochu pohasly.

„Netuším, jestli někdy najdu sílu, abych tenhle pokoj vyklidila.“

„Ten pocit znám.“

Přikývla, téměř děkovně, jako by se jí ulevilo, že není sama, kdo se tak cítí. Podíval jsem se do rohu, kde stály dva šatníky.

„Co v nich je?“ zeptal jsem se.

„Jen nějaké oblečení, co tu nechal.“

„Můžu?“

„Jistě.“

Moc tam toho nebylo, jen pár starých košil a zatuchlý oblek. Posunul jsem ramínka po tyči věšáku a na dně skříňě spatřil fotoalbum.

„Je Alexovo?“

„Ano.“

Otevřel jsem ho a z něj vyklouzlo několik snímků. Na jednom z nich byl Alex s mladou dívkou, které nemohlo být ještě ani dvacet: dlouhé vlasy, jasné oči, krásná. „To je Kathy?“

Mary přikývla. Odložil jsem fotku stranou a prošel zbytek. Alex s Mary. Mary s Malcolmem. Zastavil jsem se u snímku Alexe s Malcolmem, pořázeného v jakémsi kempu. Muselo být horko, protože na sobě oba měli jen šortky a stáli s lahvemi piva vedle velkého grilu.

„Říkalas, že si byli blízcí?“

„Ano.“

„A Malcolm by si podle tebe už nic nevybavil?“

„Klidně to zkus,“ pokrčila rameny, ale pak se odmlčela a přehlnala se přes ni náhlá vlna smutku. Chápal jsem ji: znovu na ni dolehlo – jako nepochybně už tolikrát předtím –, že její syn je po smrti a manžel ji nepoznává.

Zůstala úplně sama.

Osamění se jí vrylo do hlubokých vrásek v obličejí a v tu chvíli mi jí bylo nesmírně líto. Zároveň jsem si ale říkal, co takový pocit samoty může způsobit. Mohl by člověka přimět věřit tomu, o čem v hloubi duše věděl, že není možné?

Mohl by ho přimět vidět věci, které tam nebyly?

Vzpomínky. Ducha.

Syna.

7

Od Mary jsem odjel chvíli po poledni, a jakmile jsem najel na dálnici, začal okolní provoz houstnout. Brzy jsem se ocitl v jednom ze tří ucpaných pruhů, které se šnečím tempem posouvaly k centru Londýna.

Cesta do Finsbury Parku, k domu rodičů Kathy Simmonsové, měla trvat jen pětadvacet minut, ale namísto toho jsem v zácpě strávil dvě hodiny. Jednou jsem se zastavil pro něco k jídlu a pak jsem se sendvičem v ruce pomalu popojížděl Hammersmithem a kopíroval linii Temže. Do cíle jsem dorazil až po druhé odpoledne.

Zamkl jsem auto a vydal se k domu.

Byl to dvojdomek ze žlutých cihel, s přední zahradou zdobenou jedlemi a malým pláckem trávy. Parkovaly před ním mercedes a nissan a dveře garáže byly otevřené. Válelo se v ní plno harampádí – některé v krabicích, jiné na zemi – a police přetékal součástkami a nářadím. Uvnitř jsem nikoho neviděl. Otočil jsem se zpět k domu a v tu chvíli jsem si všiml, jak se pohnula záclonka v jednom z předních oken.

„Můžu vám pomoci?“

Obrátil jsem se.

Zpoza domu se vynořil muž ve středním věku, s dlouhou zahradní hadicí namotanou kolem zad.

„Pan Simmons?“

„Kdo se ptá?“

„Jmenuju se David Raker. Je Kathy doma, pane?“

Podezřívavě si mě změřil. „Proč?“

„Rád bych s ní mluvil.“

„Proč?“

„Je doma?“

„Nejprve mi povězte, proč jste tady.“

„Chtěl jsem si s ní promluvit o Alexi Towneovi.“

V očích mu prokmitlo poznání. „Co ten s ní má společného?“

„Doufal jsem, že mi na to odpoví ona.“

Za zády jsem zaslechl otevírající se dveře, z nichž se vynořila mladá žena, mezi dvacítkou a třicítkou. Kathy. Vlasy si zkrátila a obarvila na blond, ale uplynulé roky jí jen přidaly na kráse. Podala mi ruku a usmála se.

„Já jsem Kathy,“ představila se.

„Těší mě, Kathy. David.“

Ohlédl jsem se na jejího otce, který mě stále hypnotizoval pohledem. Na špičky bot mu tekla z hadice čůrek vody.

„A vy jste vyšetřovatel, nebo tak něco?“ zeptala se.

„V podstatě.“

Zamračila se, ale očividně jsem v ní vzbudil zvědavost.

„Jak to souvisí s Kathy?“ dožadoval se odpovědi její otec.

Pohlédl jsem na něj a pak zpět na ni. „Pracuju pro Mary Towneovou. Jde o Alexe. Můžu s vámi mluvit?“

Vypadala nejistě.

„Tady,“ vytáhl jsem vizitku a podal jí Kathy. „My neoficiální vyšetřovatelé si musíme vystačit s tímhle.“

Usmála se a přijala ji. „Chcete jít dál?“

„To bych moc rád.“

Následoval jsem ji do domu a jejího otce zanechal i s hadicí venku. Prošli jsme chodbou, jejíž zdi pokrývala květovaná tapeta a černobílé fotografie, a došli jsme do přilehlé kuchyně.

„Dáte si něco k pití?“

„Vodu, díky.“

Byla to prostorná místnost s mahagonově tmavými podlahami a kovovými pracovními deskami. Uprostřed stál stůl s židlemi. Kathy mi nalila minerálku z lahve a položila ji na stůl.

„Omlouvám se, že jsem vás tak přepadl.“

Mírně se ode mě odvrátila. Vlasy měla zastrčené za uši a pokožka jí ve světle pronikajícím dovnitř okny jemně zářila. „Jen mě překvapilo, že po takové době zas slyším jeho jméno.“

„Chápu. Mary stále trápí to jeho dávné zmizení. Ráda by se dozvěděla, co se s ním těch pět let dělo, aby to mohla uzavřít.“

Kathy přikývla. Oba jsme si vysunuli zpod stolu židle a posadili se.

„Vy jste se s Alexem seznámili na večírku?“

Usmála se. „Kamarád kamaráda pořádal kolaudačku.“

Vytáhl jsem poznámkový blok, aby viděla, že můžeme začít. „Padli jste si do oka?“

„Jo, láska na první pohled.“

„Proto jste se s ním přestěhovala do Bristolu?“

„Přihlásila jsem se tam na jednu pozici – měla to být práce v marketingu. Alexe už mezitím přijali na univerzitu a chtěli jsme zůstat spolu.“

„A práce nevyšla?“

„Nešlo o marketing. Byla to pozice v call-centru; prodej centrálního vytápění. Dala jsem tomu týden. Při pohovoru mi šéf oddělení tvrdil, že si na komisích vydělám víc, než dostávají mí přátelé za rok. Nezůstala jsem tam ale tak dlouho, abych si to ověřila.“

„A tak jste začala pracovat jako servírka?“

„Ano.“

„Co jste spolu nejčastěji podnikali?“

„Jezdili jsme na výlety. Alex miloval moře.“

„Jezdíte na pobřeží?“

Přikývla.

„Jak často?“

„Většinu víkendů. Někdy i v týdnu. Alex si po škole našel práci v pojišťovně. Měl k ní dost rozporuplný postoj. Občas se v pondělí ráno vzbudil a prohlásil, že tam nejde. A tak jsme koupili ojetý volkswagen na kempování, a kdykoli se nám chtělo, vyjeli jsme z města.“

„Věděli jeho rodiče o tom, že nechodí do práce?“

„Ne.“

„To bych řekl,“ usmál jsem se. „A co vaše práce?“

„Chovali se ke mně moc hezky. Mohla jsem si vybírat směny a někdy mi dokonce dovolili upravovat si i hodiny. Takže když jsme na pár dní vypadli, pracovala jsem po návratu několik dní v kuse a nahradila si to. Mzda tam nestála za nic, ale přesto se mi to vyplatilo.“

Ztratila se ve vzpomínkách a já ji v nich nechal chvíli bloumat a přejel jsem očima po poznámkách. „Kontaktoval vás Alex během těch pěti let před svou smrtí?“

„Ne.“ Odmlčela se. „Zpočátku jsem vysedávala u telefonu, od chvíle, co jsem přišla z práce, až do tří čtyř ráno, a modlila se, aby zavolal. Ale nikdy se neozval.“

„Kdy jste s ním mluvila naposledy?“

„Noc předtím, než zmizel. Měli jsme jet kempovat do Cornwallu. V práci mu zbyla nějaká dovolená, a tak zajel za rodiči, aby ji vyčerpal. Když jsem mu tam zavolala, zvedla to jeho máma

a řekla, že šel ven a ještě se nevrátil. Prý nezavolal, jak jindy mívál ve zvyku, ale přesto se o něj nebála.“

„Trápil se v té době kvůli práci?“

„Ne,“ nakrčila čelo, jako by o tom uvažovala. „Nemyslím si.“

Přehodil jsem výhybku. „Měli jste nějaká oblíbená místa, kam jste jezdili častěji?“

Sklopila pohled k rukám a zaváhala. Bylo zřejmé, že takové místo měli a že pro ně znamenalo všechno.

„Jedno,“ řekla konečně. „Vesničku u moře, v Cornwallu – jmenovala se Carcondrock.“

„Navštěvovali jste ji často?“

„Jezdili jsme tam s karavanem.“

„A po jeho zmizení – vrátila jste se tam někdy?“

Další odmlka, tentokrát delší. Nakonec ke mně vzhledla. Odpověď zněla očividně ano – a hluboce ji to zasáhlo. „Na pláži bylo jedno místo,“ zašeptala. „Zátoka. Zajela jsem tam asi tři měsíce po jeho zmizení. Vlastně nevím, co jsem čekala. V duchu mi nejspíš bylo jasné, že tam nebude, ale miloval to tam, a tak mi to přišlo jako nejlogičtější místo, kde ho hledat.“

„A našla jste něco?“

„Ne,“ vydechla.

Cítil jsem, že to není všechno.

„Kathy?“

„Ta zátoka...“

„Co s ní?“

Změřila si mě pohledem. „Úplně vzadu tam stojí skála ve tvaru šípu, směřujícího k nebi. Je na ní namalovaný černý kříž. Jestli ji najdete, vykopejte před ní díru – uložila jsem tam krabičku pro Alexe. Uvnitř jsou nějaké staré dopisy a fotografie – a přání k narozeninám. Tehdy jsem o něm slyšela naposledy.“

„To přání k narozeninám?“

„Ano.“

„Před zmizením navštívil na dva týdny rodiče. Dal vám to přání předtím?“

„Ne. Poslal mi ho od nich.“

„Aha,“ řekl jsem. „Díky. Podívám se na to.“

„Nevím, co najdete,“ odpověděla a sklopila pohled do klína. „Ale když jsme se viděli naposledy, řekl mi něco podivného: že kdybychom se někdy rozdělili, mohli bychom si v té jámě nechávat vzkazy.“

„Rozdělili? Co tím myslel?“

„Nevím. Ptala jsem se ho, ale nikdy mi to nevysvětlil. Pořád jen opakoval, že kdyby na to došlo, tak tohle bude naše místo. Že tam bych se měla podívat nejdřív.“

„A nechal vám tam někdy něco? Vzkaz?“

Zavrtěla hlavou.

„A kontrolovala jste to pravidelně?“

„Už několik let jsem tam nebyla. Jednu dobu jsem ale jezdila tu krabici čas od času vykopat a modlila se, aby v ní něco bylo.“

„Ale nikdy jste nic nenašla...“

„Ne,“ potvrdila. „Ani slovo.“

8

Než jsem od Kathy odjel, vysál už brzký zimní soumrak ze dne všechnu barvu, a když jsem o dvacet minut později přijížděl na Haydenský hřbitov, slunce zapadalo za horizontem. Na chvíli jsem zastavil ve vjezdu a nechal motor běžet – cítil jsem se provinile, že jsem to nevyřídil už předchozího dne –, ale potom jsem zaparkoval a vystoupil.

Bylo tam pusto.

Nikde ani živáčka. Žádná auta.

Hřbitov se nacházel nedaleko od Holloway Road, vtěsnaný mezi Highbury a Canonbury, ale panovalo tam téměř nadpřirozené ticho, jako by si mrtví vzali všechnen hluk s sebou do hrobu. Když jsem procházel pod obrovským obloukem z tepaného železa s nápisem Hayden, viděl jsem před sebou stezku lemovanou hromadami smeteného podzimního listí.

Projel mnou pocit dějà vu, vzpomínka na to, jak jsem před rokem a půl stál v naprosto stejné pozici, kráčel po stejné stezce. Až na to, že tehdy se mnou byla Derryn, držela mě za ruku a vedla hlouběji do nitra hřbitova, aby mi ukázala místo, které si vybrala.

Jednalo se o oddělenou část nazývanou Poklid.

Ze všech stran ji obklopovaly vysoké stromy a vnitřní zdi ji dělily na několik sekcí, z nichž v každé byly čtyři nebo pět náhrobků.

Sotva jsem se k hrobu přiblížil, uviděl jsem kytici, kterou jsem tam donesl před měsícem. Pár vysušených okvětních lístků se lepilo na náhrobek, zbytek ležel roztroušený po okolní trávě, zatímco stonky se proměnily v hnijící břечku. Poklekl jsem, shrnul staré květiny stranou a k nohám hrobu položil čerstvé, jejichž trny se mi zarývaly do dlaně.

„Promiň, že jsem nepřišel už včera,“ zašeptal jsem. Na okamžik se zvedl vítr a odnesl má slova pryč. „Ale myslel jsem na tebe.“

Z nebe se sneslo několik listů a zlehka dopadlo na hrob.

Zvedl jsem hlavu a na větvi jednoho ze stromů uviděl hopsajícího ptáčka. Větev se pod jeho vahou mírně pohupovala a pak, o pár vteřin později, byl pták pryč. Roztáhl křídla a vyrazil do padajícího soumraku a vstříc svobodě, jež se v něm ukrývala.

Vracel jsem se stezkou a branou k parkovišti, když vtom jsem spatřil, jak od mého auta kdosi odchází. Oblečení měl tmavé a špinavé a nezavázané tkaničky bot coural po zemi.

Vypadal jako bezdomovec.

Když jsem se k němu přiblížil, střelil po mně pohledem. Tvář mu zakrývala kapuce, ale přesto jsem zahlédl, jak se mu překvapeně zablýsklo v očích – nečekal, že se vrátím tak brzy.

Zničehonic se rozběhl.

Zrychlil jsem a všiml si, že zadní okýnko na levé straně mého auta je rozbité a dveře otevřené. Vedle pneumatiky se válely střepy, blýskající se v pološeru a září lampy, a můj poznámkový blok, kabát a mapa ležely ve štěrku vedle.

„Hej!“

Rozběhl jsem se za ním, abych mu odřízl cestu, než se dostane k venkovní bráně. Znovu na mě pohlédl a zpanikařil. Kapuce mu při běhu sklouzla a já na zlomek vteřiny spatřil jeho tvář.

Byla pohublá a špinavá a krk i lícní kosti mu pokrýval neudržený vous. Vypadal jako feťák: vyhublý na kost.

„Hej!“ křikl jsem znovu, ale to už měl přede mnou slušný náskok a mizel ve stínech u brány na parkoviště hřbitova. Vyběhl jsem za ním na hlavní ulici, jenže než jsem se tam dostal, muž byl dobrých šedesát metrů daleko a hnal se pryč po chodníku na opačné straně silnice. Ještě jednou se ohlédl, aby se ujistil, že ho nepronásleduju, a pak zahrnul za roh a ztratil se mi z dohledu.

Vrátil jsem se k autu a pozorně si ho prohlédl. Bylo to staré BMW 3, které jsem měl už roky. Žádný CD přehrávač. Žádná satelitní navigace.

Musel hledat peníze.

Příhrádka u spolujezdce byla otevřená a většina jejího obsahu se válela na předních sedadlech. Prolistoval i příručku k autu, jejíž stránky byly potrhané a pomačkané. Podíval se taky do popelníku a přihrádek na dveřích.

Polkl jsem vztek, všechno uklidil, provizorně vyspravil zadní okýnko ošoupaným koberečkem z kufru a zamířil domů.

9

Ve tři ráno mě probudila písnička, která se tiše linula ze sterea. Televize měla vypnutý zvuk. Posadil jsem se a chvíli poslouchal. Derryn vždycky říkávala, že můj hudební vkus je otřesný, a moji sbírku filmů označovala za hromadu konzumního braku. S tou hudbou měla nejspíš pravdu.

V mém rodném kraji mohl člověk trávit čas buď v obchodě s deskami, nebo v kině. Já si vybral kino, z velké části proto, že moji rodiče nad novými technologiemi ohrnovali nos; ve vsi jsme byli nejspíš poslední, kdo si pořídil CD přehrávač. Video jsme taky neměli, a proto jsem většinu dospívání proseděl ve starém art deco kině *Palladium*, které se nacházelo ve vedlejší městečku, kousek dál po pobřeží.

Derryn byla jiná. Hudba pro ni znamenala všechno a její sbírka stále spočívala v několika lepenkových krabicích v rohu místnosti.

Prošel jsem ji asi tři týdny po Derrynině smrti a dumal nad tím, co s ní udělám, a nakonec jsem se rozhodl si ji nechat, protože jsem si uvědomil, že hudba má oproti filmům jednu nespornou výhodu – dokáže vyvolávat vzpomínky. V těch krabicích se ukrývaly písně, které hrávaly v pozadí při našich prvních schůzkách, aniž bychom je vnímali, písně, které přehrávala doma,

když jsme se sestěhovali dohromady, i písně, které si přála poslouchat v posledních týdnech před smrtí.

Písně z jejího pohřbu.

Na chvíli jsem se zarazil, zachvěl se pod tíhou té vzpomínky a pak jsem vyskočil z pohovky a zamířil do kuchyně.

Bočním oknem jsem viděl do vedlejšího domu. V pracovně se svítilo a žaluzie byly částečně rozevřené. Liz, moje sousedka, se hrbila nad laptopem a cosi do něj datovala. Koutkem oka zaznamenala pohyb, zvedla hlavu a trhla sebou. Pak se usmála.

Proč nespíš? naznačila ústy.

Promnul jsem si oči. *Nemůžu.*

Nakrčila tvář do soucitného výrazu.

Liz byla dvaadvacetiletá právnička, která se do sousedního domu nastěhovala pár týdnů po Derrynině smrti. Vdala se mladá, porodila dítě a o rok později se rozvedla. Její dcera studovala druhým rokem na vysoké ve Warwicku. Liz byla zábavná a chytřá, a ačkoli k mojí situaci přistupovala obezřetně, nijak se netajila tím, že by měla zájem. Občas jsem si to užíval. Nechtěl jsem být vdovec, který svou ztrátu nosí vytetovanou na čele. Nechtěl jsem, aby se mi smutek a vztek zaryly pod kůži. A popravdě, obzvláště po fyzické stránce, bylo snadné si Liz oblíbit: vysoká, štíhlá, s čokoládovými vlasy po ramena a tmavýma, rošťácky jiskřivýma očima.

Vstala od stolu a podívala se na hodinky. V předstíraném úžasu vykulila oči, pak zvedla hrnek s kávou a ukázala mi ho oknem. *Dáš si?* Rukou si pohladila břicho. *Je dobré.*

Znovu jsem se usmál, zakýval hlavou ze strany na stranu, jako že její nabídku zvažuju, a potom jsem ukázal na vlastní hodinky. *Musím brzo vstávat.*

Obrátila oči v sloup. *Chabá výmluva.*

Podíval jsem se na ni a cosi se ve mně probudilo; pocit jistoty, že kdybych si to přál, kdybych chtěl znovu mít k někomu takhle blízko, mohl bych to mít s Liz – tady a teď. Evidentně čekala, až se vymaním z toho, co mě drží zpět, a o to víc mi byla sympatická. Líbilo se mi, že respektuje moji minulost. A obdivoval jsem její trpělivost. Bývaly dny – a nebylo jich právě málo –, kdy jsem vážně uvažoval o tom, že bych si s ní něco začal. Ale stejně tak byly dny, kdy jsem se ještě necítil připravený opustit pevnost, kterou jsem si kolem sebe vybudoval. Chtěl jsem zůstat uvnitř, chráněný vzpomínkami na Derryn a náš vztah.

V závěru šlo jen o strach.

Za vším stál strach.

Nebál jsem se však Liziny síly nebo intelektu. Nebál jsem se fyzického kontaktu ani toho, že mě uvidí nahého. Báł jsem se následujícího rána, kdy se probudím a zjistím, že vedle mě neleží osoba, kterou jsem miloval každý den posledních čtrnáct let.

10

Ráno jsem odvezl auto do servisu a pak se vrátil do kanceláře a zavolal do knihovny na Tottenham Court Road, kam Mary viděla vejít Alexe.

Byla to slepá ulička.

I kdyby Alex *šel* dovnitř v den, kdy ho Mary sledovala, kvůli knihám to nebylo. Mary tvrdila, že tam dorazili kolem šesté, a já po chvilkovém přemlouvání jedné z knihovnic, aby se podívala do počítače, zjistil, že během onoho patnáctiminutového okna si nikdo knihy nevypůjčil. Potom jsem zavolal do společnosti v Bristolu, kde Alex pracoval před svým zmizením, ale to bylo stejně marné. Jeho šéf si ho sice pamatoval, ale nijak zvlášť, a několik bývalých kolegů mi dokázalo poskytnout jen matnou představu o tom, co byl za člověka.

Pak jsem obtelefonoval přátele, s nimiž kdysi bydlel.

Po Alexově zmizení prý Mary nějakou dobu zůstala v kontaktu s jedním z nich – Johnem Carym – a domnívala se, že všichni stále žijí na stejném místě. Byli tři. John v práci, Simon se už dávno odstěhoval a třetí, Jeff, byl sice doma, ale Alexovo zmizení pro něj představovalo záhadu, stejně jako pro všechny ostatní.

„Mohl bych se nějak spojit s těmi dvěma?“ zeptal jsem se.

„No, můžu vám dát Johnovu adresu do práce,“ nabídl, „ale se Simonem to máte nejspíš marný.“

„Proč?“

„Tak nějak... se nám odcizil.“

„Jak to myslíte?“

„Měl nějaký problémy.“

„Jakého druhu?“

Odmlčel se. „Z větší části šlo o drogy.“

„Odešel ve stejnou dobu jako Alex?“

„Ne. Až po něm.“

„Je možné, že se vydal za Alexem?“

„Pochybuju,“ řekl. „Alex a Simon spolu ke konci zrovna nevycházel. Vlastně jsme se Simonem nevycházel ani my. V těch posledních měsících se dost změnil. On... no, jednou, když byl sjetej, tak trochu vyletěl na Kath a Alex mu to nikdy neodpustil.“

Odložil jsem telefon a podíval se na hodinky. Půl jedenácté.

Na korkové nástěnce za mnou, mezi fotkami pohřešovaných, visela ručně nakreslená mapka, kterou mi Kathy dala.

Sáhl jsem po ní.

Začínaly mi docházet nápady.

Sotva jsem o pět hodin později přešel hranice Cornwallu, obklopila mě zima a barvy pozdního podzimu nahradila ponurá šed holých polí a městeček.

Vesničku Carcondrock představoval malebný kousek silnice lemovaný z obou stran obchůdky a skupinka domků dál v kopci, za nímž se rozpínal Atlantik. Pláž se táhla rovnoběžně s hlavní ulicí, zatímco okresní silnice kličkovala mezi domy a ztrácela se nahoře na útesu. Čím výš jsem po silnici stoupal, tím větší domy ve svahu stály a pod nimi, proti skalní stěně útesu, pláž postupně

zmizela a nahradily ji písečné zátoky, připomínající kuličky perel na náhrdelníku tvořeném linií moře.

Zaparkoval jsem na malém plácku mezi pláží a vesnicí a vy-zbrojený Alexovou fotografií jsem zamířil do největšího obchodu v okolí – samoobsluhy. Nikdo ho nepoznal. Nepochodil jsem ani v ostatních krámech, a tak jsem postupně pokračoval hlavní ulicí, dokud jsem nedospěl k jejímu konci, kde se napojovala na okresku směřující k útesu a kde stála hospoda a hezoučkový kostelík se zdmi obrostlými vinnou révou. Všechno tam působilo tak starosvětsky: zdi domů byly zašedlé stářím; okna pod břidlicovými střechami křívá. Chápal jsem, proč si Kathy s Alexem tu vesnici zamilovali: kilometry opuštěné pláže, hřmění moře, ošlehané bílé domky připomínající kousky křídý ve svahu.

Vytáhl jsem mapku ukryté zátoky, kterou mi načrtla Kathy, a vydal jsem se po okrese, která lemovala kontury útesu. V půlce výšlapu jsem se podíval přes okraj a zhruba šedesát metrů pod sebou spatřil zátoku: dokonalý půlkruh písčité pláže, obklopený ze tří stran příkrými skalními stěnami a ze čtvrté oceánem, jehož vlny se jemně pěnily na okraji.

Mohl jsem se tam dostat jen loďkou.

Vrátil jsem se do vsi a našel dřevěnou budku, jejíž majitel – postarší chlapík – pronajímal čluny. Právě se chystal zavřít. U mola za jeho zády se pohupovala na vlnách řada čtyř loďek.

„Jdu pozdě?“

Otočil se ke mně. „Co?“

„Chtěl jsem si na hodinku pronajmout člun.“

„Je tma.“

„Podle mě zbývá ještě tak půlhodinka světla.“

Zavrtěl hlavou. Měl na sobě červenou kostkovanou košili, žluté lacláče a zelené gumáky a tvář mu pokrýval neupravený bílý

vous. Vypadal jako dítě zplozené při aférce Kapiténa Birdeye a Ronalda McDonalda. „Synku,“ promluvil pomalu, jako bych byl retardovaný, „je *tma*.“

Naše definice se evidentně různily.

Bylo krátce po čtvrté odpoledne, na konci listopadu, což v téhle části světa znamenalo, že do západu slunce zbývá zhruba pětadvacet minut a zhruba dalších deset až patnáct minut, než se snese úplná tma. Čím déle se tu s ním ale budu dohadovat, tím méně času mi zbude.

Vytáhl jsem peněženku. „Kolik?“

„Kolik co?“

„Kolik účtujete za hodinu?“

Přimhouřil oči. „Děláš si ze mě šoufky, mladej?“

„Poslyšte,“ mírnil jsem ho. „Dám vám dvojnásobek vaší obvyklé ceny. Potřebuju jednu z těch loďek jen na hodinu. A baterku, jestli nějakou máte. Vrátím se po páté.“

„A umíš vůbec veslovat?“

„Poradím si.“

Změřil si mě pohledem. „Estli se utopíš, nejni to můj problém.“

Přikývl jsem. „Chápu.“

Začal zase otevírat budku.

O dvacet minut později jsem dovesloval k zátoce a vytáhl loďku na pláž. Moře bylo klidné, což mi dost pomohlo, ale světla rychle ubývalo.

Zátoka byla maličká, v průměru mohla měřit maximálně šest metrů, a vysoko nade mnou se tyčil útes. Rozsvítil jsem baterku a přešel s ní zleva doprava. Na konci pláže jsem v kuželu světla spatřil hromadu uvolněné suti a balvanů. Některé se zřítily z útesu, jiné vyplavilo moře. Přistoupil jsem blíž a našel balvan ve tvaru šípů, o němž mluvila Kathy. Nestál už zcela rovně, mírně se

nakláněl na stranu, ale pořád směřoval k nebi a – přesně, jak říkala – byl na něm černou barvou namalovaný kříž. Klekl jsem si, baterku chytil mezi zuby a začal kopat.

Krabice se nacházela asi třicet centimetrů pod povrchem, dno sedělo v loužičce vody a strany pokrývaly kousíčky rzi. Kathy obsah zabalila do odolného tmavého igelitu. Dloubal jsem do něj nehty, ale nedařilo se mi ho otevřít, a tak jsem vyndal kapesní nůž a rozřízl ho. Věci uvnitř zůstaly suché. Byla tam hromádka fotografií zabalená v dopise a narozeninové přáníčko. Všechno držela pohromadě gumička.

Položil jsem si baterku do klína a v jejím světle si postupně fotografie prohlédl. Na některých byli oba, na jiných jen Kathy nebo jen Alex. Na jednom ze snímků, vespod hromádky, měla Kathy už krátké vlasy, takže ho musel pořídit někdo jiný než Alex, v době po jeho zmizení. Otočil jsem ho a na zadní straně objevil vzkaz. *Když jsi odešel, nechala jsem se ostříhat...*

Vrátil jsem se k ostatním fotkám a zjistil, že jsou popsané všechny.

Přesunul jsem se k dopisu. Byl datován osmého ledna, žádný rok, a stále z něj stoupala znatelná vůně parfému. *Netuším, proč jsi odešel*, psala v něm Kathy. *Nikdy jsi mi ani slovem nenaznačil, že bys měl v plánu všechno zahodit a vypařit se. Kdyby ses teď vrátil, užívala bych si každou vteřinu, tak jako předtím. Milovala bych tě jako dřív. Ale někde hluboko by ve mně by bobtnaly pochybnosti, které tam dřív nebyly. Nepříjemný pocit, že pokud se ti znovu příliš přiblížím, pokud ti dám najevo až moc lásky, jednou ráno se sebereš a zase zmizíš.*

Nechci si znovu připadat jako chyba.

V dálce zahřmělo. Potřeboval jsem se vrátit na pobřeží. Složil jsem dopis, vrátil obsah do krabičky, tu rychle hodil do lodky a vyrazil k vesnici.

Vyjel jsem z Carcondrocku a asi o pět kilometrů dál po klikatící se pobřežní silnici jsem narazil na penzion, kde jsem mohl přespat. Byla to krásná budova z šedého vápence, s výhledem na oceán a rozvaliny starých cínových dolů. Dal jsem si sprchu a pak vyrazil ven na večeři. Krabici jsem vzal s sebou, a když se mi konečně podařilo objevit krčmu, kde podávali teplé jídlo a studené pivo, objednal jsem si masový koláč a sedl si ke stolu v koutě, daleko od ostatních hostů. Zatímco jsem čekal na jídlo, otevřel jsem krabičku a vyskládal její obsah na stůl.

Nejprve jsem se zaměřil na přání k narozeninám.

Poslední kontakt mezi Alexem a Kathy.

Kathy přáníčko udržovala v dokonalém stavu. Stále bylo v původní obálce, kterou někdo otevřel nožem nebo perořízkem, aby ji neponičil. Když jsem přání vyndal, uvědomil jsem si, že je ručně dělané, ale ne amatérské: uprostřed se skvěla detailní kresba medvídka s náručí plnou růží. Nad ním byl roztažený transparent s nápisem *Všechno nejlepší!* a lesklá nálepka balonku. Uvnitř přáníčka bylo jen šest slov.

Všechno nejlepší, Kath. Miluju tě. Alex.

Otočil jsem ho.

Zadní strana byla holá, až na nápis uprostřed, vyvedený zlatým perem: *Vyrobila Angela Routledgeová*. Znovu jsem si prohlédl obálku a došlo mi, že mi předtím něco uniklo. Uvnitř, pod ohybem, byl štítek s adresou: *Prodejce: Kostel sv. Jana Křtitele, Grover Place 215, Londýn*.

Adresu jsem si poznačil a pak ji v rychlosti zadal do mobilního prohlížeče. Zmíněný kostel stál v Redbridge, ve východním Londýně.

Přesunul jsem se k fotografiím a zjistil, že jsou seřazené podle jasné časové osy. Začínaly snímky Alexe a Kathy z doby, kdy spolu začali chodit, a končily dvěma samostatnými portréty jeho a jí, na nichž byli oba starší, zralejší a v různých obdobích svých životů. Položil jsem je vedle sebe. Kathyina fotka měla standardní rozměry deset na patnáct centimetrů, zatímco Alexův portrét byl polaroid. Otočil jsem je a všiml si něčeho dalšího – na obou byl jiný rukopis.

„Můžu?“

Vzhlédl jsem.

Civěl na mě jeden z místních, s rukou položenou na opěradle židle u vedlejšího stolu. Na tvář mu dopadalo tlumené světlo, které prohlubovalo stíny v jeho očních důlcích a vráskách na čele. Byl solidně stavěný, odhadem čtyřicátník, spíš k padesátce. Rozhlédl jsem se po lokále.

Všude byly volné stoly i židle.

Následoval můj pohled, ale očividně nehodlal odejít. Namísto toho zatěkal očima k fotografiím na mém stole. Posbíral jsem je, spolu s dopisem a přáníčkem, a uložil je zpět do krabice.

„Poslužte si,“ vyzval jsem ho a pokynul mu k vedlejšímu stolu.

Poděkoval přikývnutím a postavil si před sebe pivo. O několik minut později mi hostinská přinesla jídlo, a když jsem se do něj

pustil, došlo mi, že přes mužovu kolínskou vůbec necítím vůni své večere.

„Ste tu pracovně?“ zeptal se.

„Tak trochu.“

„To zní záhadně.“

Pokrčil jsem rameny. „Ani ne.“

„Tak kde bydlíš?“

Tázavě jsem se na něj zadíval.

„Vaše bokovka, přece.“

Štěkavě se rozesmál. Já se jen zdvořile usmál, ale neodpověděl. Doufal jsem, že čím míň se nechám vtáhnout do hovoru, tím rychleji o něj ten člověk ztratí zájem.

„Dělám si z vás srandu,“ vysvětlil a přejel prstem po boku sklenice. Při tom pohybu se mu mírně svezl rukáv a já spatřil tetování na jeho ruce. Byl to nějaký nápis, ale písmena už byla rozmazaná. „Dost nudnej zapadákov na pracovní cestu.“

„Už jsem viděl i horší.“

„Možná v létě,“ pokračoval. „Ale v zimě je to tu jak v márnici. Jakmile zmizí turisté, zbydou jen prázdný cukrárny.“ Předklonil se a ztlumil hlas do šepotu. „Chcete vědět, co si myslím? Že byste moh odkráglovat každého starousedlíka v tomhle kraji a nikdo by na to nepřišel, dokud by nezačala dovolenková sezóna.“

Znovu se rozesmál.

Předstíral jsem, že si kontroluju zprávy na mobilu.

„Co vůbec děláte?“ zajímalo ho.

„Jsem prodejce.“

„Jo?“ Chvilí si mě měřil. „Kámoš je taky prodejce.“

„Vážně?“

Přikývl. „Prodává lidem nápady.“

„Copak to nedělá každý?“

Neodpověděl, ale dál mě sledoval, jako bych právě šlápl vedle. *Něco na vás je*, říkal jsem si v duchu. *Něco, co se mi nelíbí*. Polkl několik hltů piva a tentokrát se mi podařilo kus jeho tetování rozeznat – byl to citát: „*Viděli toho, který býval posedlý*“ – a taky jsem si všiml červené jizvy táhnoucí se podél spánku, kolem uší a ke křivce brady.

„Schytal sem to pažbou v Afghánistánu.“

„Co prosím?“

Zvedl hlavu. „Ta jizva na mém obličejí. Jeden zasranej mohamedán mě majznul pažbou pušky do hlavy.“

„Jste voják?“

„Vypadám snad jako prodejce?“

Pokrčil jsem rameny. „A jak vypadá prodejce?“

„Jak vůbec vypadá kterejkoli z nás?“ V zadumaných očích se mu krátce zaleskl oheň z krbu kousek od nás. Potom se usmál, jako by všechno byla jedna velká záhada. „Armáda toho člověka o životě dost naučí.“

„Opravdu?“

„A o smrti taky.“

Pomaloučku jsem krájel masový koláč a celou dobu jsem na sobě cítil jeho pohled. Když jsem znovu zvedl hlavu, zatěkal očima ode mě k jídlu a zpět. „Nemáte hlad?“

„Nějak mě přešla chuť,“ odpověděl jsem.

„Měl byste se najíst,“ prohlásil a jedním lokem dopil obsah sklenice. „Nikdy nevíte, kdy budete potřebovat sílu.“

Odložil sklenici na stůl, otočil se ke mně a oči mu opět zmizely ve stínu. Byly nyní naprosto neproniknutelné, jako bych se díval do dvou opuštěných důlních šachet, kterými bylo pobřeží prošpikované.

„Mám se ztratit?“

Usmíval se, ale nebylo to upřímné. Po povrchem toho úsměvu jsem zahlédl to, co jsem z něj cítil i předtím. Naprostou temnotu.

„Jak chcete,“ opáčil jsem.

Pořád se usmíval a ke mně znovu zavanula vůně jeho kolínské. „Nechám vás o samotě. Beztak byste si raději hleděl svý práce, než poslouchal moje kvákání – že jo?“

Mlčel jsem.

„No, rád sem vás poznal,“ dodal a vstal. „Možná nás tady na jihu ještě někdy navštívíte.“

„Možná.“

„To bych řekl,“ zamumlal tajuplně.

Sebral svůj kabát, propletl se mezi stoly s ostatními místními a vyšel ze dveří na vzdálenější straně hospody.

Vzápětí ho pohltila noc.

Té noci se mi nedařilo usnout.

Už to bylo dávno, co jsem naposledy spal v posteli, a ještě dávněji, co jsem spal mimo domov, a moje tělo si za tu dobu navyklo na polštáře pohovky a zvuk televize hrající v pozadí. Stala se z toho moje rutina.

Po hodinách převalování jsem nakonec zapnul televizi, ztlumil zvuk a ležel na přikrývkách, dokud jsem téměř ve dvě ráno – k smrti vyčerpaný, při otevřeném okně a roztažených závěsech – nezačal klimbat. Na kůži mě chladil jemný vánek.

O hodinu později jsem se s trhnutím probudil.

Zpočátku jsem si nebyl jistý kvůli čemu. Ale potom jsem to uslyšel: *šustění hnijícího spadaneho listí pod podrážkami bot*. Ležel jsem bez hnutí – vyčerpaný, jako omámený a neschopný reakce –, jenže potom se to ozvalo znovu, hlasitěji a blíž než předtím.

Tentokrát jsem vyskočil z postele a připlížil se k oknu.

Venku byla tma jako v pytli, prozářená jen světýlky ze sousední vesnice, kdesi v dálce po pobřežní silnici. Zvedl se vítr a já slyšel ševelení listů, které hnal po zemi, i vlny tříštící se o skalnaté pobřeží – ne však šramot, co mě původně probudil. Žádné kroky.

Chvíli jsem počkal a pak se vrátil do postele.

Vstal jsem brzy a posadil se ke stolu s nádherným výhledem na Atlantik a řadu cínových dolů, jež vyrůstaly ze svahu a vzpínaly se k nebi jako cihlové ruce. U snídaně jsem si před sebe znovu rozložil fotografie, které jsem si prohlížel předchozí noci – především samostatné portréty Kathy a Alexe.

Proč byl ten Alexův pořízen polaroidem?

Na snímku stál blízko k objektivu a některé z jeho rysů byly rozostřené a mírně rozmazané. Vlasy měl kratší než na fotkách v Maryině domě a na tvářích mu rašilo strniště. Vzadu se nacházel pruh světla připomínající okno, ale bylo obtížné vidět, co je za ním – snad kus budovy, snad střecha.

Otočil jsem polaroid v ruce.

Na zadní straně stála čtyři slova.

Tys nebyla žádná chyba.

Popadl jsem telefon a zavolal Kathy. Zvedla to po několika zazvoněních. „Kathy, tady je David Raker.“

„Ovšem, zdravím.“

„Omlouvám se, že volám tak brzo.“

„V pohodě,“ odvětila. „Zrovna se chystám do práce.“

„Mám u sebe tu krabičku.“ Znovu jsem snímek otočil a zadíval se na Alexovu tvář. „Vzpomenete si, jaké fotografie jste do ní schovala?“

„Hmm... to už nevím.“

„Ani přibližně?“

„Myslím, že tam byly fotky z grilování...“

„Vybavila byste si jednu, kde je Alex sám?“

„Hmm...“ Odmlka. „Snažím se...“

„Mám vám ten obrázek poslat ememeskou?“

„Dobře.“

„Budou to dvě zprávy – přední a zadní strana. Koukněte na to a pak zavolejte.“

Zavěsil jsem, vyfotil polaroid z obou stran a snímky jí poslal.

Během čekání jsem se rozhlížel kolem. Majitel právě plnil obrovskou mísu cereáliemi z krabice a venku se na moři objevila rybářská loď, která si to pomalu šinula podél pobřeží a zanechávala za sebou zpěněnou brázdu na hladině.

O několik minut později se můj mobil rozvibroval.

„Kathy?“

Ticho.

„Kathy?“

Postupně se ke mně donesly potlačované vzlyky.

„Kathy, jste v pořádku?“

Opět neodpověděla a já si důvod jejího rozrušení domyslel:
„To je Alexův rukopis, že ano?“

Popotáhla. „Ano.“

„Fotila jste to vy?“

„Ne.“

„Napadá vás, kdo to mohl být? Nebo kde ta fotka byla pořízena?“

„Ne.“

Znovu jsem se zadíval na polaroid, otočil ho a přešel prstem po nápisu vzadu. A pak jsem koutkem oka zachytil konec dopisu, který mu Kathy napsala, a v duchu jsem se proklel za nepozornost. *Ale někde hluboko by ve mně by bobtnaly pochybnosti, které tam dřív nebyly. Nepřijemný pocit, že pokud se ti znovu příliš přiblížím, pokud ti dám najevo až moc lásky, jednou ráno se sebereš a zase zmizíš.*

Nechci si znovu připadat jako chyba.

„Tys nebyla žádná chyba,“ zašeptal jsem.

Alex se na jejich společné místo přece jen vrátil.